

láncolata, ezeknek összessége adja azt a *benyomást*, amelyet a szimbólizált dolog *kellene*, hogy adjon. Ilyenformán lehet érzékelteni elvont dolgokat. Kétségtelen, hogy a megszemélyesítésben is van hasonlat, csak hogy ezekben a *különféle* dolgokat („Anyai szeretet“, „Vágy“) mind *egy*, az emberhez hasonló lényekké teszszük, holott mindegyiket külön törvények szabályozzák. A megszemélyesítésben a „kútágas“ néz, az éjszaka „hallgat“, tehát mind *egyforma* élő dolgok tulajdonságával van felruházva. Irónknál az absztrakt világból vett fogalmak gyakori ismétlése a modorosság benyomását teszi.

Mindezek mellett azonban *Bü-*

nyay László könyve figyelemreméltó és mélyebb tanulmányozást érdemel. Mélyen érző, tiszta lélek, ifjúi idealizmus vezették írásában. Azok közé tartozik, akik tudnak hinni, szeretni és megbocsátani. Olyan egyéniség, aki az életben nyitott szemmel jár, tud és akar *lát*ni. Sok helyen eddig nem érzett és nem gondolt kapcsolatok lát meg, ami predestinálja az írói pályáját. Őszinte örömmel látjuk ennek az új egyéniségnek a kibontakozását, szép jövőt jósolhatunk neki. Könyve élvezetes olvasmány, az elismerés buzdítsa további munkára, Isten vezérelje! (B.)

INNEN-ONNAN.

OKTÓBER 6.

Micsoda nagy nap lehetett 1849. október 6., hogy 77 év múlva is a szünni nem akaró kegyelet újra meg újra lelépi a feledés fátylát? Miről emlékezünk a nagy dátum óta immár hetvenhétszer? Mily nagy, ideálisan magas fogadalomnak kell lenni, hogy a feledés sűrű ködében el nem homályosult; a sok-sok egyéni bajon keresztül, ha érkezik az ősz s vele október 6. minden magyar honfi és honleány, szinte ősztönszerűen, ünneplőben gyászolja meg a nagy napot. E nap azonban nemcsak a gyász, a kegyelet, a bú napja, hanem az örökös nagy fogadalomnak a napja is. Újra, meg újra megújítva, hogy míg Magyarországon magyar él, még emlékszik a multakra, míg szívében ki nem aludt a beduin sza-

badászszeretet, melyet a vad Ázsia szívéből hozott, addig hazájáért, szabadságáért és fajáért kész meghalni minden pillanatban! Ezt a fogadalmat életével szentesítette a glóriás 13 aradi. Ez a nagy fogadalom itt élt a hazában 1000 esztendeje, de nem volt megszövegezve. Minden magyar érezte, tudta és élt is vele anélkül, hogy valaki tanította volna erre. Minden magyar szükségét érezte annak, hogy az egész világ tudomást szerezzen a mi legszentebb érzésünkről. S elérkezett ennek is az ideje. 1849. október 6-án a fogadalmat tudtára adta a világnak az aradi 13. Azóta az utódok minden október 6-án összegyűlve esküvel fogadják az aradi tizenháromnak, hogy az ősi fogadalmukat megtartják míg élnek és ezt készek életük-

kel is bizonyítani, mert Magyarországnak élni kell nagyok, hatalmasnak kell lenni örökké! Ezért ünnepeljük október 6-át. (Szlys.)

Főiskolánk ifjúsága sajnálattal vette tudomásul, hogy tisztelt és szeretett professzora: **Dr. Frank Antal** elhagyta az „Alma Mater“ falait, hogy mély tudásával, nemes, ideálokért lelkesedő és küzdő egyéniségével más nemzedéket neveljen.

Dr. Frank Antal két éven keresztül adta elő főiskolánknál a filozófiát és pedagógiát és e rövid idő alatt lemondást nem ismerő, törhetetlen energiával vezette a jövő tanárait a mármár szem előtt vesztett eszmények felkeresésére. Célja nemes és szent cél volt: a tengernyi bajban, nyomorúságban úszó emberiségre egy szebb, igazabb jövő hajnalát deríteni. E nagy-szerű célhoz a mindenki (?) által lenézett és ócsárolt *pedagógia* útján vélt közelebb jutni. Nagy lelki erő kell hozzá: e megvetett

fegyverrel indulni harcba, hirdetni, hogy az embereket *nevelni* kell, hogy a porba esett, elhagyott lelket fel kell emelni s meg kell neki mutatni, hogy van az emberiséget boldogító eszmény; erő kell hozzá: a zsenge gyermeki lelket megóvni a gáztól, évek, évtizedek nehéz munkájával olyanná nevelni, hogy méltó legyen az *ember* névre — és nyíltan vallani: Ego sum via veritas et vita.

— Ehhez minden megvan Dr. Frank Antalban. Tudás, törhetetlen szigor, meg nem alkuvás, szilárd jellem, szorgalom és akarat, de emellett melegen érző szív, éleslátás az emberi lélek tekervényes útain és az eszmények birodalmában. *Pedagógus* a szó legszorosabb értelmében. Ha mindenki megszívleli, amit hirdetett, talán, az a nagy cél tesz egy pár lépést a megvalósulás felé. Kívánjuk, hogy most, amikor két év után elhagyta főiskolánkat, mindenütt megértésre találjon. (B.)

IFJÚSÁGI ÉLET.

Évmegnyitás. A főiskola idei munkásságának ünnepélyes és hivatalos megnyitása szept. 20-án volt.

Az előző évek szokásától eltérően az ünnepély „Veni Sancte“val kezdődött, melyet Mester János dr., főiskolánk új pedagógus-filozófus tanára tartott a krisztinavárosi plébánia-templomban. Mise alatt elhangzott beszédében rámutatott arra a kapocsra, melynek fent kell állania az iskola és templom, tudomány és vallás között. Csakis a krisztusi szeretettől átha-

tott tudomány fegyverével hódíthatjuk vissza az integer Magyarországot.

Főiskolánk aulájában az ünnepség a „Himnusz“ eléneklésével vette kezdetét. Majd Gyulai Ágost dr. a főiskola igazgatója tartotta meg évnyitó beszédét, melyben örömét fejezte ki a fölött, hogy főiskolánk ifjúságának létszáma már a békebeli felé közeledik. A történeti fejlődés vonalán főiskolánk főnállása óta emelkedő tendenciát mutat. Bízunk „Alma Mater“-ünk továbbvirulásában, buzdítja